

EUROPEAN CONFERENCE

Conference Proceedings

III International Science Conference
«The most difficult problems of youth
and ways to solve them»

January 20-22, 2025

Krakow, Poland

THE MOST DIFFICULT PROBLEMS OF YOUTH AND WAYS TO SOLVE THEM

Abstracts of III International Scientific and Practical Conference

Krakow, Poland
(January 20-22, 2025)

UDC 01.1

ISBN – 9-789-40377-571-5

The III International scientific and practical conference «The most difficult problems of youth and ways to solve them», January 20-22, 2025, Krakow, Poland. 289 p.

Text Copyright © 2025 by the European Conference (<https://eu-conf.com/>).

Illustrations © 2025 by the European Conference.

Cover design: European Conference (<https://eu-conf.com/>).

© Cover art: European Conference (<https://eu-conf.com/>).

© All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted, in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the publisher. The content and reliability of the articles are the responsibility of the authors. When using and borrowing materials reference to the publication is required. Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine and from neighboring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

The recommended citation for this publication is: Honcharov A.V., Honcharov M.V., Proskurina I.V. Some approaches to the essence of the concept of social protection. Abstracts of III International Scientific and Practical Conference. Krakow, Poland. Pp. 88-90.

URL: <https://eu-conf.com/en/events/the-most-difficult-problems-of-youth-and-ways-to-solve-them/>

PHARMACEUTICS		
40.	Шилова К.О. ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ АНТИБІОТИКІВ У ПОЄДНАННІ З ПРОБІОТИКАМИ	174
PHILOLOGY		
41.	Todjihodjaev M., Rakhimova M. DEVELOPING INTERCULTURAL COMPETENCE IN TEACHING GERMAN AS A FOREIGN LANGUAGE	177
42.	Sikaliuk A. VOCABULARY AND PHRASEOLOGY OF TERMINOLOGICAL FIELD "INTERNATIONAL TOURISM"	180
43.	Usmonov Temur Shokir ogli INVESTIGATION OF THE LINGUISTIC VARIETIES OF TRIBE LANGUAGES	183
44.	Крицька А. ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ В ПРОФЕСІЇ ВЕТЕРИНАРА: ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ	187
45.	Вітяк Ю.М. ПРИСВЯТА ЯК ЕЛЕМЕНТ ІНСТИТУЦІЙНОГО ФРЕЙМІНГУ ПОВІСТІ "СНІДАНОК У ТІФФАНІ" ТРУМЕНА КАПОТЕ	190
46.	Хоміцький Н.Ю. КАТЕГОРІЯ ОЦІННОСТІ В СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ	193
PHILOSOPHY		
47.	Rahmonov A. R. EDUCATION OF YOUTH IN THE SPIRIT OF MILITARY PATRIOTISM IN THE "NEW UZBEKISTAN": SOCIAL AND PHILOSOPHICAL ANALYSIS	195
48.	Shamsutdynova-Lebedyuk T., Lebedyuk Y. ECCLESIASTICAL AND THEOLOGICAL FOUNDATIONS OF EARLY UKRAINIAN CATHOLICISM IN 11TH-12TH CENTURIES	201

ПРИСВЯТА ЯК ЕЛЕМЕНТ ІНСТИТУЦІЙНОГО ФРЕЙМІНГУ ПОВІСТІ «СНІДАНОК У ТІФФАНІ» ТРУМЕНА КАПОТЕ

Вітяк Юрій Миколайович

аспірант,
асистент кафедри теорії і практики перекладу
ТНПУ ім. В. Гнатюка

Наявність у виданні елементів паратексту контекстуалізує його, репрезентуючи як одиницю соціальної, культурної, історичної площин. Паратекстуальні складові вказують на перспективу, з якої читача заохочено дивитися на твір; яку інформацію дозволено довідатися з обкладинки, з передмови, післямови, анотації, тексту про автора (художників, ілюстраторів, перекладачів), якщо такі є; який відгук має закріпитися у свідомості реципієнта.

Як підкреслює К. Саммерс у своїй розвідці «What Remains: The Institutional Reframing of Authorship in Translated Peritexts»: «... Концепція фреймінгу може бути узгоджена з нарративом, щоб розкрити, як довід переноситься до нових контекстів через переклад. Фреймінг нарративу передбачає надання отримувачу інформації перед першим знайомством із текстом про його суть, що впливає на реакцію отримувача. Таке інтерпретаційне налаштування є невід'ємною частиною процесу перекладу, який слугує посередником між різними контекстами нарративу та його отримувачами» [12, с. 13]. Саме тому обрамлення паратекстом не слід розглядати як явище пейоративне, навіть якщо воно видається відцентрованим, а то й не пов'язаним із твором. До того ж, на переконання Ж. Женетта, автора засадничих праць про паратекст, він, себто паратекст, відображає «найбільш соціалізований бік літературної практики» [8, с. 14].

Якщо передмова до глобального, континентального або національного читача сприймається як експліцитне звернення, монологізоване мовлення, що передбачає появу в часовій перспективі певного адресата (що декодуватиме посил), то присвяти виступають імпліцитною спробою спонукати умовній співдії автора, реципієнта і об'єкта присвяти. Зазначена особи чи група людей, як правило, перебувають із письменниками в соціальній (родинні зв'язки, роль у суспільстві тощо), ідеологічній (суголосність поглядів) парадигмі, однак простеження авторського наміру ототожнювати інтелектуальний продукт із певними персоналіями, досі відзначається низькою тенденційністю у наукових дослідженнях. Відсутність належної оцінки певним жанрам паратексту призводить до інституційного рефреймінгу [12], себто зміни обрамлення тексту інституційними агентами, серед яких видавці, редактори, рецензенти, перекладачі, укладачі та ін.

Прикладом інституційного рефреймінгу можна вважати присвяту «For Jack Dunphy» [4] у повісті «Сніданок у “Тіффані”» Т. Капоте [3], [4], яку не

відображено в редакції 2011 року, що вийшла друком у видавництві «Penguin Books» [5]. На противагу цьому, в українському перекладі цей елемент паратексту збережено [1, с. 5].

Твір Т. Капоте «Сніданок у “Тіффані”» вийшов друком у 1958 році: 28 жовтня у видавництві «Random House» та в листопадовому номері чоловічого журналу «Esquire» (Див. Рис. 1 та Рис. 2) [7]. Слушно наголосити, що публікація в періодиці не містила присвяти, що, вочевидь, зумовлено типом видання і гендерними підходами того часу, точніше уявленням про соціонорму. Натоді автор уже встиг вписатися в літературний пантеон американського післявоєнного романом «Інші голоси. Інші кімнати» 1948 року [4]. За оцінками Е. Каньядас Родрігеса, переконання письменника про те, «що коротке оповідання вимагає від письменника контролю та дисципліни, чітко виявляється в розвитку «Тіффані». Кожне речення має свою ритмічну структуру, що, як пояснює Капоте, є одним із основних елементів стилю. «Тіффані», яка нараховує понад 100 сторінок, здається чимось середнім між коротким оповіданням (через кількість сторінок воно вже далеко не «коротке») і романом» [2, с. 267].

Рис. 1

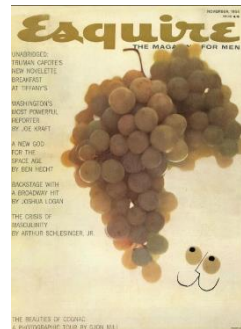

Рис. 2

Головною героїнею твору є ексцентрична і волелюбна Луламей Барнс, яка на 14 році життя виходить заміж за вдовця Дока Голайтлі; коновала, що тримав ферму біля Тюліпа (в Техасі). Дівчина втікає до Нью-Йорка, у якому у 1940-х вирує яскраве життя, і перебирає собі псевдонім Голідей (Голлі).

Саме в описаних часових межах (точніше, у 1948 році) на коктейльній вечірці Трумен Капоте познайомився із романістом, драматургом і танцівником балету Джеком Данфі, що перебував у шлюбі із танцівницею із Філадельфії Джоан МакКракен. Між письменниками зав'язався роман, що протривав три з половиною десяти років [10]. У компанії Дж. Данфі Трумен Капоте незрідка подорожував (зокрема до Греції, Італії, Швейцарії, Франції), його ж і назвав головним бенефіціаром у заповіті (Трумен Капоте помер 25 серпня 1984 року від цирозу печінки, замовленого наркотичною та алкогольною залежністю).

Дж. Данфі, попри літературні напрацювання (зокрема, роман «John Fury» 1946 року, що отримав схвальні відгуки критики), запам'ятався радше як партнер Т. Капоте, про якого він написав книгу спогадів «Dear genius : A memoir of my life with Truman Capote». Обоє письменників прагнули до просторової свободи, що позначалося на їхній взаємодії: «Ми з Труменом ніколи не були нерозлучною парою, як то буває у більшості людей, що живуть разом. Така близькість

просто вбила б нас. Ми завжди мріяли втекти звідти, де перебували, таким чином повторюючи модель поведінки, що зароджується в дитинстві, коли потреба втекти від чогось свого була такою дикою, настільки пекучою за своєю силою, що якби хтось із нас залишився вдома, то, безумовно, згинув би» [6, с.160-161].

Таким чином, інституційний фреймінг, який передбачає відтворення елементів паратексту при перевиданні та перекладі розкриває особливості стилю життя письменника, його взаємин. Присвята виражена винятково онімами самостійно не виступає джерелом інформування, а радше катализатором для реципієнта, перекладача та дослідників творчості (чи окремого твору), що зумовлює пошук зв'язків між текстом, його вербальним/або ж невербальними інтернальними та екстернальними складовими і реаліями, які виходять за межі видання.

Список літератури:

1. Капоте, Т. (2016). Сніданок у «Тіффані» (Т. Бойко, Пер.). Комубук.
2. Cañadas Rodríguez, E. (2005). Europe in the writings of Truman Capote or the steps to the creation of the non-fiction novel. ES: Revista de filología inglesa, 26(1), 43–70. Ediciones Universidad de Valladolid.
3. Capote, T. (1958). Breakfast at Tiffany's: A short novel and three stories. Random House.
4. Capote, T. (1993). Breakfast at Tiffany's: 50th anniversary edition, Vintage International Breakfast at Tiffany's and three stories. Vintage.
5. Capote, T. (2011). Breakfast at Tiffany's. Penguin Books.
6. Dunphy, J. (1987). Dear genius: A memoir of my life with Truman Capote. McGraw-Hill.
7. Esquire. (1958, November). Esquire magazine. Retrieved from <https://archive.org/details/Esquire-Magazine-1958-11/mode/2up>
8. Genette, G. (1987). Seuils. Éditions du Seuil.
9. Genette, G. (1997). Paratexts: Thersholds of interpretation (J. E. Lewin, Trans.). Cambridge University Press.
10. Lambert, B. (1992, April 27). Jack Dunphy, 77, author, dies; friend and chief heir of Capote. The New York Times. <https://www.nytimes.com/1992/04/27/arts/jack-dunphy-77-author-dies-friend-and-chief-heir-of-capote.html>
11. Peikert, M. (2024, February 23). The truth about Truman Capote's love life: Jack Dunphy, John O'Shea... And Errol Flynn? Town & Country. <https://www.yahoo.com/lifestyle/truth-truman-capotes-love-life-160000078.html>
12. Summers, C. (2013). What remains: The institutional reframing of authorship in translated peritexts. In V. Pellatt (Ed.), Text, extratext, metatext and paratext in translation (pp. 9–32). Cambridge Scholars Publishing.